

Arrest

nr. 128 025 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X., die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het inreisverbod van dezelfde datum. Op 4 maart 2014 werd verzoekster in kennis gesteld van de bestreden beslissingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2013 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 1 oktober 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 15 oktober 2013 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Bij arrest nr. 116 837 van 14 januari 2014 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verwierp het beroep.

Op 18 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2014 verklaarde verweerder die aanvraag onontvankelijk.

Dit is de thans eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

De medische documenten die opgesteld zouden zijn door de polikliniek in Grozny worden niet in beschouwing genomen, aangezien de hoedanigheid van de opsteller en ondertekenaar door het gebrek aan RIZIV-nummer op de medische attesten niet verifieerbaar is.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op diezelfde dag werd aan verzoekster een inreisverbod voor drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

Dit is de thans tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.10.2013. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 20.01.2014 verlengd en betrokkene diende uiterlijk op 30.01.2014 hieraan gevolg te geven."

2. Over de rechtspleging/ontvankelijkheid

2.1. over de samenhang

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op aangezien verzoekster zowel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, als het inreisverbod in eenzelfde verzoekschrift heeft aangevochten en verweerder dienaangaande de verknochtheid betwist.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835 en RvV (AV) 23 oktober 2013, nr. 112.576).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu blijkt dat het inreisverbod expliciet verwijst naar de beslissing tot verwijdering van 6 februari 2014, die thans niet wordt aangevochten. Het blijkt bijgevolg dat dit inreisverbod niet kan beschouwd worden als een volgbeslissing van de onontvankelijkheidsbeslissing betreffende de medische regularisatieaanvraag, maar enkel als een volgbeslissing van het bevel van 6 februari 2014. Bijkomend moet vastgesteld worden dat de rechtsgrond van de weigering van de medische regularisatieaanvraag duidelijk onderscheiden is van de rechtsgrond van het inreisverbod en een afzonderlijk onderzoek behelst. Bovendien dient vastgesteld te worden dat indien de Raad van oordeel zou zijn dat de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de medische regularisatieaanvraag nietig is, zulks geenszins een verblijfsrecht met zich meebrengt voor verzoekster waardoor zou kunnen aangenomen worden dat het inreisverbod uit het rechtsverkeer dient gehaald te worden. Verzoekster motiveert niet waarom zij beide beslissingen in hetzelfde verzoekschrift aanvecht.

De Raad meent bijgevolg *in casu* dat deze twee verschillende voorwerpen van het verzoekschrift niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. In de regel wordt het beroep alleen ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard. Uit het verzoekschrift blijkt immers niet dat verzoekster aan de tweede bestreden beslissing meer belang zou hechten.

Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Zij licht haar eerste en enig middel toe als volgt:

“- Eerste lid : de graad van de ziekte-ernst

Overwegende dat de tegenpartij zich volledig op het advies van haar raadgevende geneesheer grondt om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekster onontvankelijk te verklaren.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de zoon van de verzoekster, Umar, sinds hij twee jaar oud is, aan een post BNA nefrotisch syndroom lijdt. Dat deze ziekte thans steeds bestaat.

Dat de raadgevende geneesheer deze ziekte niet betwist, maar dat hij daarenboven de redenen niet uitlegt om dewelke de zwaartewijzer niet ernstig zou zijn. Dat volgens de tegenpartij de gezondheidstoestand van de verzoekster inderdaad geen rechtstreekse bedreiging voor haar leven of haar fysische integriteit zou voorstellen en dat de ziekte van het kind geen kritiekstadium of zelfs geen eindstadium bereikt heeft. Dat de tegenpartij zodoende het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 op beperkende wijze interpreteert.

Dat het feit dat het kind thans geen eindstadium bereikt heeft geenszins betekent dat zijn ziekte niet ernstig is. Dat de wet dergelijke eisen inderdaad niet oplegt.

Dat de verzoekster bij lezing van de bestreden beslissing en van het verslag van de ambtenaar-geneesheer steeds onkundig is van de werkelijke redenen wegens dewelke de ernst van de ziekte van haar zoon betwist wordt.

Dat de ambtenaar-geneesheer zich inderdaad ertoe beperkt te vermelden : "de diagnose van deze aandoening werd gesteld in het thuisland en de aldaar opgestarte behandeling met corticosteroiden werd in België gecontinueerd zonder daarom enige meerwaarde te bieden. Dat het feit dat de ziekte van het kind in het buitenland uitgebroken en gediagnosticeerd werd nogmaals niets aan de zwaartewijzer ervan veranderd. Dat het feit dat de door de Belgische geneesheren voorgeschreven behandelingen

nog geen radicale verandering van de gezondheidstoestand van het kind als gevolg gehad hebben integendeel de ernst van de ziekte aantonen.

Dat uit de medische getuigschriften inderdaad blijkt dat de eerste behandeling die de Belgische geneesheren voorgeschreven hebben geen resultaten opgeleverd heeft.

Dat het kind een tweede behandeling gekregen heeft, en dat hij zich daarom aan strenge medische controles moest onderwerpen. Dat de ambtenaar-geneesheer de gevolgen voorzien door de geneesheren van het kind ingeval van stopzetting van de behandeling moest onderzoeken en analyseren om de ernstgraad van een ziekte te beoordelen.

Dat, voor Dr. T, "si arrêt traitement = risque vital pour enfant vu les complications possibles" (getuigschrift van 16 oktober 2013).

Dat deze zelfde geneesheer anderzijds bevestigt dat het verloop van de ziekte niet gunstig is : "à la phase aiguë, une insuffisance rénale aiguë, des thromboses, à la phase chronique, insuffisance rénale chronique, même terminale, nécessitant une greffe rénale ou hémodialyse, des troubles de la croissance,

Dat de verzoekster eraan herinnert dat zij talrijke medische getuigschriften ingediend heeft, die allen expliciet zijn wat de ziekte van het kind er de ernstgraad ervan betreft.

Dat de ambtenaar-geneesheer bijgevolg niet gewoon mag aanduiden dat er in geval van terugkeer naar TSJETSJENIE geen enkel risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling, zonder de redenen ervan op te geven.

Dat het middel oprecht is.

- Tweede lid : het gebrek aan zorgen in TSJETSJENIE

Overwegende dat de ambtenaar-geneesheer aanduidt dat het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling geëludeerd moet worden, zelfs in geval van gebrek aan behandelingen in het land van herkomst.

Dat de tegenpartij op deze enige basis de aanvraag tot een machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart.

Dat het artikel 9ter, §1, alinea 1 nochtans stelt dat een machtiging tot verblijf toegekend zal kunnen worden aan de vreemdeling die « op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ».

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens", niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst of van verblijf.

Dat de Belgische geneesheren thans een doeltreffende behandeling voor de zoon van de verzoekster zoeken. Dat zijn toestand enigszins gestabiliseerd (en niet verbeterd) is omdat hij zich in België bevindt, waar hij de nodige en gepaste medische zorgen krijgt. Dat dit in TSJETSJENIE waarschijnlijk niet het geval zal zijn. Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij zich hieromtrent echter niet uitspreekt.

Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan vanzelfsprekend beoordeeld dient te worden in verhouding tot de situatie van de verzoeker indien hij naar zijn land van herkomst of van verblijf zou terugkeren.

Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juni 1997 reeds eraan herinnerd heeft dat "Pour qu'un traitement soit inhumain ou dégradant : il n'est pas nécessaire qu'il mette en péril la vie même de celui auquel il est infligé; qu'il suffit pour qu'il soit qualifié tel qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et en conséquence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes ». CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer zich bijgevolg niet mogen beperken tot het onderzoek van de medische toestand van het kind in België, maar zich er eveneens van moeten vergewissen of hij in TSJETSJENIE behoorlijk verzorgd zal kunnen worden, en, indien dit niet het geval is, er de nodige besluiten uit moeten trekken m.b.t. het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat deze Rechtsmacht, voor dewelke een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft heeft : ' force est de constater que l'affirmation qu'il doit en être déduit, en conséquence, 'qu'il ne souffre nullement d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine

ou le pays où il séjourne ' constitue une pétition de principe, qui n'est nullement étayée ... Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n'est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l'absence du traitement adéquat dans son pays d'origine (R.V., arrest nr. 85445).

Dat de verzoekster hieromtrent eveneens medische documenten van het land van herkomst ingediend had, uit dewelke duidelijk blijkt dat "à l'heure actuelle, la République de Tchétchénie ne dispose pas d'équipement technique et diagnostique permettant d'assurer une thérapie adéquate des enfants ayant un diagnostic susmentionné que ce soit au stade aigu ou au stade de rémission. De plus, il n'existe pas de base efficace permettant l'observation et le traitement de ces malades. Compte tenu de l'absence de cette base, il n'est pas possible d'établir un diagnostic précoce des complications liées à l'absorption prolongée de la prednisolone, plus particulièrement de déterminer la densité osseuse par radiographie".

Dat de geneesheer eruit besloot dat « afin d'éviter les complications telles que l'insuffisance rénale chronique au stade terminal, il est nécessaire d'effectuer un traitement à l'étranger ».

Dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geenszins naar deze documenten verwijst. Dat de tegenpartij integendeel van mening is dat er geen rekening mee gehouden moet worden om reden dat "de medische documenten die opgesteld zouden zijn door de polikliniek in Grozny worden niet in beschouwing genomen, aangezien de hoedanigheid van de opsteller en ondertekenaar door het gebrek aan RIZIV-nummer op de medische attesten niet verifieerbaar is".

Dat het medische getuigschriften van de Polikliniek voor kinderen te Grozny betreft (waarvan de coördinaten gemakkelijk gevonden kunnen worden), die meteen al haar onmogelijkheid en onbekwaamheid erkent het kind van de verzoekster doeltreffende te kunnen behandelen en verzorgen.

Dat deze documenten zeer belangrijk zijn aangezien zij de onmogelijke terugkeer van de verzoekster en van haar zoon naar TSJETSJENIE aantonen.

Dat het argument die de tegenpartij inroept om deze te verwerpen onvoldoende is. Dat hij in ieder geval de juistheid van de informatie die zij bevatten onmogelijk kan verifiëren. Dat vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij deze informatie niet tegensprekt. Dat het middel gegrond is."

De formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Aldus is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Een afdoende wijze impliceert dat de motivering van de bestreden beslissing evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf. Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat dit vaststelt, dateert van 4 februari 2014 en wordt bijgevoegd.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer m.b.t. de medische problematiek van M.U. luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.12.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.10.2013 en de medische stukken d.d. 16.10.2013, 07.10.2013, 03.07.2013, 20.08.2013, 04.09.2013, 17.09.2013 blijkt dat het beschreven nefrotisch syndroom actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De diagnose van deze aandoening werd gesteld in het thuisland en de aldaar opgestarte behandeling met corticosteroïden werd in België gecontinueerd zonder daarom enige meerwaarde te bieden. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekster voert in haar eerste onderdeel in eerste instantie aan dat verweerder ten onrechte stelt dat indien de gezondheidstoestand thans geen eindstadium of kritiek stadium heeft bereikt, dit ruimschoots volstaat om de toepassing van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet uit te sluiten. Zij meent dat hiermee artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend werd geïnterpreteerd. Vervolgens meent ze dat de ambtenaar-geneesheer niet uitlegt waarom de ziekte niet ernstig zou zijn of om welke redenen de ernst van de ziekte van haar zoon wordt betwist. Het feit dat de ziekte in het herkomstland werd gediagnosticeerd, verandert niets aan de ernst ervan. De arts heeft volgens verzoekster ten onrechte nagelaten de stopzetting van de behandeling te onderzoeken. De arts zou zonder enige reden op te geven gesteld hebben dat er bij terugkeer geen enkel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

De Raad kan verzoekster theoretisch volgen in haar standpunt dat, zoals het arrest nr. 223.961 van de Raad van State ook stelt, een beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet schendt indien door verweerder enkel zou onderzocht zijn of de door verzoekster voor haar zoon aangevoerde aandoeningen een directe bedreiging voor zijn leven vormt of enkel wordt nagegaan of zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, zonder dat wordt onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden.

Echter, daar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 4 februari 2014 moet worden aangenomen dat dit advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze wel degelijk beide vragen heeft beantwoord. De arts-adviseur wijst erop dat betrokkene een behandeling kreeg in het thuisland met corticosteroiden die in België werd verdergezet zonder enige meerwaarde te bieden. Hieruit kan worden afgeleid dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat er geen sprake zal zijn van een vernederende of mensonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het herkomstland, zoals hij aangeeft, blijkt dat er een behandeling bestaat in het thuisland en is de behandeling die in het thuisland bestond slechts verdergezet in België zonder enige meerwaarde.

Waar verzoekster meent dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer niet zou kunnen worden afgeleid waarom de ziekte niet ernstig zou zijn, meent de Raad dat de arts nergens stelt dat de ziekte niet ernstig zou zijn. Integendeel de arts bevestigt in diens advies de diagnose die in het thuisland werd gesteld, maar meent dat bij deze ziekte noch een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien uit de feitelijke gegevens blijkt dat dezelfde behandeling die in België werd gegeven, bestaat, immers werd dezelfde behandeling in België verdergezet en dat het zoontje van verzoekster deze behandeling in het verleden reeds heeft kunnen genieten, hetgeen niet gelijk kan gesteld worden met "geen ernstige ziekte". Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat zij na lezing van het verslag van de ambtenaar-geneesheer nog steeds onkundig zou zijn van de werkelijke redenen wegens dewelke de ernst van de ziekte van haar zoon wordt betwist. Enerzijds herhaalt de Raad dat het op zich niet de ernst van de ziekte is die wordt betwist, maar wel dat uit het advies duidelijk blijkt dat de arts het doorslaggevend acht dat de zoon van verzoekster reeds in het thuisland een behandeling met corticosteroiden kreeg, die in België werd voortgezet en dit naar zijn mening zonder enige meerwaarde. Verzoekster meent dat de gevolgen van een stopzetting van de behandeling door de arts hadden moeten worden onderzocht, maar uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat haar zoon sedert 2009 was ingeschreven in de polikliniek voor kinderen van Grozny, bijgevolg kon de arts verwijzen naar deze opgestarte behandeling in het thuisland. Verzoekster voert ook geen elementen aan die erop wijzen dat in geval van terugkeer naar het herkomstland de zoon van verzoekster niet opnieuw op deze behandeling aanspraak kan maken. De Raad kan, zich steunend op het voorgaande, dan ook niet volgen dat er geen redenen zouden zijn opgegeven om te concluderen dat er geen risico bestaat op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd in het eerste onderdeel aangetoond.

In haar tweede onderdeel wijst verzoekster er opnieuw op dat zowel artikel 9ter van de vreemdelingenwet als artikel 3 van het EVRM zouden inhouden dat eveneens de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst moeten worden onderzocht. Zij meent opnieuw dat de ambtenaar-geneesheer zich niet zou uitgesproken hebben over de nodige en gepaste verzorging in het herkomstland en meent dat deze waarschijnlijk zou ontbreken.

De Raad herhaalt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer wel blijkt dat hij zich uitspreekt over de medische zorgen in het herkomstland. Hij wijst er juist op dat de aldaar opgestarte behandeling met corticosteroiden in België werd voortgezet maar dit zonder enige meerwaarde. De ambtenaar-geneesheer heeft zich dus wel vergewist van de behandeling in Tsjetsjenië maar meent dat de behandeling in België geen meerwaarde biedt.

Waar verzoekster aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer niet naar de medische stukken uit het herkomstland heeft verwezen, dient de Raad op te merken dat deze stukken ongedateerd zijn, zodat ze niet in de opsomming van gedateerde stukken konden worden opgenomen. Echter uit de stelling van de arts dat het kind in zijn thuisland een behandeling kreeg met corticosteroiden, blijkt dat hij de inhoud van

de stukken heeft gelezen en hieromtrent ook heeft gemotiveerd. Het citaat uit de bestreden beslissing als zouden de door de polikliniek in Grozny opgestelde stukken niet in beschouwing genomen worden daar de hoedanigheid van de opsteller en ondertekenaar door "gebrek aan een RIZIV-nummer" niet verifieerbaar is, dient dan ook als een overtollig motief te moeten worden beschouwd. Uit lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt immers dat hij de stukken wel in zijn oordeel heeft betrokken en dit advies integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster verder aanvoert dat dit ziekenhuis in Grozny erkent dat het geen doeltreffende behandeling kan bieden en dit niet door de tegenpartij zou zijn tegengesproken, stipt de Raad echter aan dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer juist blijkt dat deze van mening is dat de behandeling die het kind van verzoekster in België krijgt niet beter is. De Raad kan zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats stellen van de ambtenaar-geneesheer. Bovendien voert verzoekster in haar verzoekschrift ook zelf aan dat de Belgische artsen naar een doeltreffende behandeling "zoeken" en dat de situatie hier niet verbeterd is. Waar zij stelt dat de stabilisatie van de situatie van haar zoon te danken is aan de gepaste medische zorgen in België en dat deze stabilisatie in Tsjetsjenië "waarschijnlijk" niet het geval zal zijn, moet de Raad aanstippen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een "reëel" risico op een menonwaardige of vernederende behandeling vereist bij gebrek aan een adequate behandeling in het herkomstland. Het is op grond van de stukken uit het herkomstland niet kennelijk onredelijk van de ambtenaar-geneesheer om niet te besluiten tot dit ernstig risico op een menonwaardige en vernederende behandeling.

Tot slot merkt de Raad op dat volgens het EHRM een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand op zich nog geen schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg heeft (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Bovendien is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Ook al zou de gezondheidszorg in het land van herkomst van verzoekster niet optimaal zijn, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Ook in het tweede onderdeel wordt geen schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond. Een schending van artikel 3 van het EVRM is evenmin aanneembaar.

Verzoekster meent ook een manifeste appreciatiefout te ontwaren. Ze licht echter niet toe waaruit deze manifeste appreciatiefout bestaat, minstens valt haar betoog samen met hetgeen werd uiteengezet onder de andere aangevoerde geschonden wetsbepalingen.

Het enig middel is zo niet onontvankelijk, minstens ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU